

BETH REEKLES

**CABINA DE
SĂRUTURI**

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

CORINT
BOOKS
—2018—

Capitolul 1

— VREI SĂ BEI ceva? a strigat Lee din bucătărie, imediat ce am închis ușa.

— Nu, mersi! i-am răspuns pe același ton. Mă duc în camera ta.

— Bine!

Întotdeauna m-am minunat ce mare e casa lui Lee Flynn; practic, e o vilă. Jos are o cameră în care există un televizor cu diagonala de 127 de centimetri și sistem *home cinema*, asta ca să nu mai spun și de masa de biliard, și de piscina (încălzită) de afară.

Chiar dacă o percepeam ca pe a doua mea locuință, nu mă simțeam cu adevărat confortabil decât în dormitorul lui Lee.

Am intrat în cameră și am văzut lumina soarelui care se revărsa ușor prin ușile ce dădeau spre micul balcon. Pereții erau acoperiți cu tot felul de postere reprezentând diferite formații, tobele erau într-un colț, alături de o chitară, iar Mac-ul trona cu mândrie pe un elegant birou de mahon, care se potrivea perfect cu restul mobilei.

Dar, ca în orice cameră de adolescent de șaisprezece ani, podeaua era acoperită de tricouri, chiloți și șosete murdare; lângă computer, fusese abandonat un sandvici mâncat pe jumătate, iar doze goale de suc erau împrăștiate cam peste tot.

M-am trântit pe patul lui Lee, pentru că îmi plăcea la nebunie cum mă sălta.

Suntem cei mai buni prieteni de când ne știm. Mamele noastre se cunosc încă de la facultate, iar casa mea se afla la zece minute de mers pe jos. Am crescut împreună cu Lee. Puteam foarte bine să fim gemeni: ca o ciudățenie, amândoi am venit pe lume în aceeași zi.

Este cel mai bun prieten al meu. A fost și va fi întotdeauna. Chiar dacă uneori mă enervează la culme.

A intrat chiar atunci, cu două sticle de suc de portocale desfăcute, fiindcă știa că, la un moment dat, tot o să beau ceva.

— Trebuie să stabilim ce facem la carnaval, i-am spus.

— Știu, a oftat el, apoi și-a ciufulit părul șaten și și-a trecut mâna peste fața pistruiată. N-am putea să facem chestia aia cu nucile de cocos? Știi, să arunci cu mingea și să dai jos nuci de cocos...

Am clătinat din cap, uimită.

— Exact la asta mă gândeam și eu...

— Normal!

Am schițat un zâmbet.

— Doar că nu putem. Deja e luată!

— Auzi, dar de ce trebuie să facem și noi un stand? N-am putea să ne ocupăm doar de organizare și să-i punem pe ceilalți să vină cu standuri?

— Hei, tu ai zis că, dacă facem parte din consiliul școlar, o să dea bine pentru admiterea la facultate.

— Iar tu ai fost de acord.

— Fiindcă am vrut să fiu în comitetul de dans, am argumentat imediat. Nu m-am gândit că o să fie necesar să ne ocupăm și de carnaval.

— Ce nașpa!

— Știu. A, auzi, ce-ar fi dacă am închiria o chestie de-aia, ăăă... știi tu – am mimat o lovitură cu mâinile –, o chestie de-aia cu un ciocan...

— La care îți mășori forța?

— Da. Aia.

— Nu. Pe aia o face deja cineva.

Am oftat.

— Atunci, nu știi... Nu mai rămân multe chestii, s-au luat toate.

Ne-am uitat unul la altul și am spus amândoi deodată:

— Ți-am zis eu că trebuia să ne gândim mai devreme.

Am început să râdem, iar Lee s-a așezat la computer, învârtindu-se încet cu scaunul.

— Casa bântuită?

I-am aruncat o privire ucigătoare – în fine, am încercat. Nu era prea ușor să-i prind privirea când se învârtea așa.

— E primăvară, Lee! Nu e Halloween.

— Așa, și?

— Nu! Nu casa bântuită!

— Bine! a bombănit el. Atunci ce propui?

Am ridicat din umeri. Adevărul e că nu aveam nicio idee. Eram într-un mare rahat. Dacă nu organizam un stand, ne dădeau afară din consiliu, deci nu mai puteam să trecem asta în cererea de înscriere pentru facultate.

— Nu știi, nu pot să gândesc pe căldura asta...

— Atunci scoate-ți hanoracul și zi ceva!

Mi-am dat ochii peste cap, iar Lee a început să caute pe Google idei de activități haioase pentru Carnavalul Primăverii. Mi-am scos hanoracul și am simțit căldura soarelui pe piele. Am încercat să-mi trag mâinile din mâneci, ca să las în jos tricoul pe care îl aveam pe dedesubt.

— Lee! am implorat cu vocea înăbușită. Mă ajuți puțin?

A pufnit în răs și l-am auzit ridicându-se. Chiar în clipa aia s-a deschis ușa și, pentru un moment, am crezut că avea de gând să plece și mă lase așa, apoi am auzit o voce.

— Dumnezeule, măcar încuiați ușa dacă aveți de gând să faceți asta!

Am înțepenit și m-am îmbujorat de rușine, în timp ce Lee mi-a tras în jos tricoul și mi-a scos hanoracul, lăsându-mă cu părul electrizat.

Am ridicat capul și l-am văzut pe fratele lui mai mare, care stătea rezemat de cadrul ușii, rânjind.

— Bună, Shelly! m-a salutat el.

Știa că nu îmi plăcea să mi se spună Shelly. Pe Lee nu mă supăram, dar cu Noah era cu totul altă poveste. O făcea numai ca să mă enerveze. Nimeni nu îndrăznea să-mi spună „Shelly”, după ce scandal îi făcusem lui Cam în clasa a patra. Acum toată lumea îmi spunea Elle, diminutivul de la Rochelle. La fel cum nimeni nu îndrăznea să-i spună lui „Noah”, în afară de Lee și de părinții lui; toată lumea i se adresa cu numele de familie, Flynn.

— Bună, Noah! am ripostat, zâmbindu-i dulce.

Și-a încleștat fălcile și a ridicat pe dată din sprâncenele negre, ca și cum m-ar fi provocat să mai spun o dată. M-am mulțumit doar să rânjesc, iar zâmbetul ăla sexy al lui a revenit.

Noah e cam cel mai atrăgător tip din lume; crede-mă, nu exagerez. Are părul negru, care îi cade peste ochii aceia de un albastru electric, e înalt și lat în umeri. Nasul e puțin strâmb, după ce s-a bătut o dată, iar oasele nu s-au sudat bine la loc. Noah nu e deloc străin de bătaie, dar nu a fost niciodată suspendat de la școală. Cu excepția „încăierărilor” ocazionale, cum le numeam eu și Lee, era un elev model: avea numai note de zece și, în plus, era vedeta echipei de fotbal.

Când aveam doisprezece sau treisprezece ani, mă îndrăgosisem până peste cap de el. Mi-a trecut destul de repede, când mi-am dat seama că era mult peste mine și că întotdeauna va fi așa. Și, cu toate că era atât de sexy, mă purtam normal când era prin preajmă, fiindcă știam că nu exista nici cea mai mică șansă să se uite la mine altfel decât ca la cea mai bună prietenă a fratelui său mai mic.

— Știu că am efectul ăsta asupra femeilor, dar ai putea încerca, te rog, să-ți ții hainele pe tine în prezența mea?

Am râs sarcastic.

— Vrabia mălai visează!

— Ce făceați, până la urmă?

M-am întrebat, un moment, cum de îl interesa asta, dar am trecut mai departe. Lee i-a spus:

— Trebuie să inventăm o chestie pentru carnaval.

— Sună... nașpa!

— Nu mai spune! am pufnit. Toate ideile bune de standuri s-au luat. O să ajungem să facem ceva gen... gen... să agăți o rățușcă sau ceva...

S-au uitat amândoi la mine, ca și cum nu aș fi putut veni cu o idee mai proastă, iar eu am ridicat din umeri.

— Mă rog. Oricum, Lee, mama și tata sunt plecați în seara asta, așa că la opt avem petrecere.

— Mișto!

— Și tu, Elle? Te rog din suflet să încerci să nu te dezbraci în fața lumii diseară.

— Știi că nu am ochi decât pentru fratele tău Lee, i-am spus eu, inocentă.

Noah a schițat un zâmbet, dar mi s-a părut că aducea mai mult a rânjet. Deja butona telefonul – probabil dădea mesaje cu petrecerea, la fel ca Lee. S-a prelins încet din cameră, ca un

motan leneș, sau ceva de genul. N-am putut să mă abțin să nu mă uit după fundul lui mișto...

— Hei, poate reușești să-ți dezlipești privirea de pe fratele meu, m-a tachinat Lee. Măcar două secunde...

Am roșit și l-am înghiontit.

— Ține-ți fleanca!

— Credeam că ai trecut peste asta.

— Am trecut. Dar asta nu înseamnă că e mai puțin sexy.

Lee și-a dat ochii peste cap.

— În fine... Câteodată ești scârboasă, să știi.

M-am dus la computer, iar Lee s-a aplecat peste mine, sprijinindu-și bărbia pe capul meu.

Am trecut pe cealaltă pagină cu rezultate ale căutării, am derulat-o și am privit cu atenție.

M-am oprit brusc, fiindcă mi-a atras atenția ceva, exact în clipa în care Lee a spus:

— Stai!

Ne-am uitat la ecran câteva secunde, apoi el s-a îndreptat, iar eu m-am întors cu scaunul, având întipărite pe chip zâmbete identice.

— O cabină de săruturi! am spus amândoi în același timp, zâmbind.

Lee a ridicat mâna și am bătut cuba.

Chestia asta avea să fie mișto!

Capitolul 2

AM STABILIT ca biletul să fie doi dolari. Doi dolari pentru un sărut. Indiferent ce am fi ales pentru carnaval, la școală aveam deja standuri de care să ne putem folosi, iar acum ne trebuia doar mult roz și roșu. Eu aș fi vrut să facem cabina neagră, dar Lee mi-a spus pe un ton superior:

— Nu e Halloween Shelly!

— Bine! O facem roz cu roșu...

— Deci ce ne trebuie? Fanioane, hârtie creponată, panglici...

Chestii de genul ăsta, nu?

— Mda, presupun. Ce zici, crezi că am putea face o firmă mare la atelier?

Nu aș fi vrut în ruptul capului să fac atelier, dar aveam de ales între asta și gospodărie, și, după catastrofa cu brișele din clasa a opta, încercasem să mă țin departe de tot ce însemna gătit. Poate că acum lecțiile de tâmplărie își dovedeau utilitatea.

— Nu văd de ce n-am putea. Nu cred că domnul Preston o să aibă ceva împotriva.

Am dat din cap.

— Mișto! Poate îi cooptăm pe sportivi și, eventual, pe majorete. Ne trebuie patru, ca să lucreze câte doi.

— Sună bine! Cu cine să vorbim?

— Păi... Samantha și Lily vin sigur, am spus eu, gândindu-mă. Și poate mai aduc ele alte fete.

— Perfect! Eu o să sun niște băieți.

Mi-am scos telefonul și le-am căutat numerele. Eu și Lee nu făceam parte dintr-o gașcă anume; stăteam cu cine voiam, așa că aveam aproape toate numerele colegilor. Lee e genul acela charismatic și plăcut, iar eu veneam la pachet. Aveam și câțiva prieteni mai apropiați, normal, toți băieți.

Am prins-o la telefon pe Samantha, care mi-a spus veselă că da, se băga sigur! A acceptat și Lily, mi-a zis că abia aștepta să le spună și celorlalte fete.

— Gata! am oftat, prăbușindu-mă din nou în pat.

Am simțit cum sărea salteaua când s-a aruncat și Lee, apoi ne-am zâmbit.

— Cabina noastră o să fie mortală!

— Știu! Uneori suntem înspăimântător de buni!

— Știu!

Din telefon s-a auzit un bip și am văzut un mesaj de la Olivia, care îmi spunea că participau și Dana, și Karen, așa că i-am răspuns scurt cu „mulțumesc”.

— Cu fetele am rezolvat, am spus.

— Super! Dave mi-a dat mesaj și mi-a zis că vorbește el cu băieții, așa că am rezolvat cu totul.

— Ceea ce înseamnă... că nu mai avem nimic de făcut, am spus, încântată. Deci poți să vii cu mine la cumpărături.

Lee a scos un geamăt.

— Ce-ți mai trebuie să mergi la cumpărături? N-ai destule țoale?

— Ba da... Dar diseară dați petrecere, iar eu sunt binedispusă că am terminat, în sfârșit, cu carnavalul. Așa că mergem să-mi cumpăr ceva cu care să mă îmbrac.

Lee a gemut iar.

— Tu vrei doar să-ți iei ceva sexy, ca să-i faci impresie lui frate-miu, nu?

— Nu. Vreau să-mi iau ceva de îmbrăcat, pur și simplu. Dar, dacă aș ajunge să-i fac și lui impresie, atunci... ar fi un bonus. Ca să nu spun un miracol. Știm amândoi că nu se gândește la mine în felul acela...

Lee a oftat.

— Bine, bine, mergem la cumpărături! Nu te mai văicări!

Am zâmbit triumfător; știam că puteam să-l conving. Lee își dăduse seama că mă prefăceam doar că mă vait, dar nu voia să mă audă nici așa.

Mi-am luat hanoracul și l-am așteptat pe Lee să-și găsească portmoneul și să-și pună tenișii. Am coborât veselă pe scări, în timp ce el abia se târa în urma mea. Am urcat în mașina lui – un Mustang din '65, pe care îl luase pe nimic dintr-un cimitir de mașini –, iar Lee a pornit motorul.

— Mersi, Lee!

— Câte chestii fac eu pentru tine! a oftat el, dar zâmbea.

În douăzeci de minute eram la mall. Lee a oprit motorul, iar urechile îmi țiuiau un pic de la muzica hip-hop pe care o ascultaserăm cu volumul dat la maximum.

— Știi că îmi rămâi datoare pentru că m-ai târât aici.

— Îți iau o gogoasă.

Lee a făcut semn cu mâna.

— Și un *milkshake*.

— S-a făcut!

M-a luat de umeri și mi-am dat seama rapid de ce, atunci când m-a dus direct în zona de mese, ca nu cumva să uit de șantajul lui. Când s-a liniștit cu gustarea, m-a urmat prin magazine chiar fericit.

După ce am colindat câteva prăvălii, am găsit ținuta perfectă.

Era o rochie corai, nici prea strâmtă, nici prea scurtă, des-
tul de decoltată ca să fie atrăgătoare, fără să arate totul. Materi-
alul subțire și delicat era îndoit pe stânga, acoperind fermoarul
lung.

— Acum trebuie să cumpărăm și pantofi? a mormăit Lee
când i-am spus că vreau s-o probez.

— Nu, am pantofi, Lee, am răspuns, prefăcându-mă exas-
perată.

— Mda, bine, ai și haine, dar asta nu te-a oprit să mai cum-
peri, a bombănit el, venind după mine la cabina de probă.

N-a stat pe gânduri și m-a urmat în micuța încăpere, insta-
lându-se confortabil pe scaun. Nici eu nu aveam rețineri să mă
schimb în fața lui.

— Îmi tragi fermoarul?

A oftat cam în silă și s-a ridicat să mă încheie. M-am uitat în
oglinză, trecându-mi mâinile peste rochie. Arăta mai bine pe
umeraș, mi-am spus eu, cu inima îndoită. Îmi dezvăluia foarte
mult picioarele.

Lee a scos un fluierat ușor.

— Frumos!

— Mai taci! Nu crezi că e prea scurtă?

A ridicat din umeri și m-a plesnit peste fund.

— Cui îi pasă?

L-am plesnit și eu în joacă peste scăfârlie.

— Vorbesc serios, Lee. E prea scurtă?

— Păi, poate, un pic. Dar arată bine.

— Sigur?

— Crezi că te-aș minți eu vreodată, Shelly? m-a întrebat el,
cu o voce tristă, după care și-a compus o expresie îndurerată și
s-a dat înapoi, clătînându-se, cu mâinile la inimă.

M-am uitat la el în oglindă.

— Chiar vrei să-ți răspund la asta, Lee?

— Nu, presupun că nu, a râs el. Deci o iei?

Am dat din cap.

— Da, cred. Are cincizeci la sută reducere.

— Super!

Apoi a gemut.

— N-ai de gând să cheltui alea cincizeci la sută pe pantofi, nu? Te rog, spune-mi că nu! Dacă asta ai de gând, îmi rămâi datoare cu un suc și cu o pizza.

— Promit că nu cumpăr pantofi și nici altceva, OK? Putem să plecăm acasă după ce iau rochia.

Am dat rochia jos, mi-am pus blugii, tricoul și hanoracul: înghețasem de la aerul condiționat din mall.

— Of! a suspinat el. Aș fi vrut o pizza.

Am început să râd, apoi am ieșit din cabină cu el după mine.

Am intrat direct în ceva, de fapt, în cineva.

— Scuze! am spus eu, din reflex.

Apoi mi-am dat seama despre cine era vorba.

— A, bună, Jaime!

Ea s-a uitat suspicioasă de la mine la Lee, apoi pe fața ei a părut un zâmbet șmecher. Jaime era cea mai mare bârfitoare din școală și, cu toate că era chiar drăguță, era una dintre acele ființe care te puteau scoate din sărite foarte ușor.

— Ce faceți voi aici? Astea sunt cabinetele de probă pentru femei, Lee, nu știi?

Lee a ridicat din umeri.

— Elle a vrut un sfat.

— OK, a spus ea.

Părea chiar dezamăgită, ca și cum ar fi sperat să găsească ceva de bârfit.

— Bine. Hei, am auzit că diseară dați petrecere. O să fie acolo și fratele tău, nu?

Lee și-a dat ochii peste cap.

— Mda.

Jaime a zâmbit cu încântare.

— Super!

— Și tu vrei să-ți iei o rochie? am întrebat-o, doar ca să fac conversație.

— Nu, îmi trebuie niște jeanși. Cățelul meu a avut impresia că pantalonii mei sunt mai buni decât mingiuca lui chițăitoare.

Am început să râd.

— Ce cățel simpatic!

— Mie-mi spui?! Cu asta te îmbraci diseară? a arătat Jamie cu capul spre rochia din mâinile mele.

— Da.

— Nu știi dacă e chiar culoarea ta..., a comentat ea, dar am văzut tresărirea mușchilor în obraji, iar expresia învățasem să i-o citesc de-a lungul anilor.

Gelozie! Am luat-o ca pe un semn bun.

— Hmm, poate... Dar e la reduceri. Nu pot să rezist în fața unui chilipir.

Ea a râs politico.

— Mda, cred. Ei, atunci ne vedem mai târziu, copii!

— Pa, Jaime! am răspuns noi în cor, după care l-am auzit pe Lee oftând și spunând cât de tare îl enerva tipa.

Am plătit rochia, apoi ne-am oprit iar la zona de restaurant ca să-și ia o felie de pizza înainte de plecare. Eu mi-am luat doar un *milkshake*.

— Să nu cumva să verși aia în mașinuța mea! m-a avertizat el după ce ne-am urcat, iar eu îmi savuram băutura.

— Evident că nu!

Dar era cât pe ce s-o vărs și, când i-am văzut expresia amenințătoare, n-am mai pus gura pe băutura decât când ne-am oprit la semafor.

După ce Lee a parcat în fața casei, m-am uitat la ceas.

— Aproape șase... Ar fi cazul să mă duc acasă să mă pregătesc, am spus eu.

— Uneori ești așa de copilăroasă, Shelly!

Am râs.

— Abia acum observi?

Lee a râs și s-a dus spre casă.

— Ne vedem! mi-a strigat peste umăr.

— Pa!

Nu era nimeni acasă când am ajuns, dar n-am fost prea surprinsă. Fratele meu mai mic, Brad, avusese meci de fotbal și, probabil, tata îl dusesese în oraș la un burger sau ceva.

Am pus iPod-ul pe difuzor și am dat piesele interpretate de Ke\$ha la maximum, ca să le aud și de sub duș, când îmi vâjâia apa pe la urechi.

Când am stat, înfășurată în prosop, să mă uit la rochie, am început să am dubii. Crescusem împreună cu Lee și fără mamă, așa că nu eram fetița fetițelor; dar asta nu însemna că nu îmi plăcea să mă gătesc la petreceri. Am clătinat din cap și m-am muștrat singură. Pentru Dumnezeu, rochia era mult mai lungă decât unele fuste *de școală*! Era OK.

M-am așezat la măsuța de toaletă, cu trusa de machiaj în față, și am pus la încălzit ondulatorul. Am aplicat cu grijă fondul de ten, am trasat un contur perfect cu dermatograful, ca să-mi evidențiez ochii căprui. Mi-am aranjat cu răbdare părul, care acum, după duș, era lucios și mirosea a cocos, în bucle perfecte, de un negru intens.

M-am simțit cam stânjenită când m-am văzut îmbrăcată cu rochia și purtând o pereche de sandale negre, cu tocuri de cinci

centimetri. Știam că vor fi fete mult mai machiate, cu rochii mult mai scurte decât a mea și cu tocure mult mai înalte. Eram însă puțin îndoită și mă întrebam dacă într-adevăr arătam bine.

La momentul acela era deja opt și treișpe'. Când trecuseră două ore?

Am smuls telefonul din priză și am văzut un mesaj de la Lee, care mă întreba unde eram.

Am pornit spre casa lui, mergând cu grijă. Tocurile nu erau chiar atât de înalte, dar mă simțeam mai bine cu balerini.

În curte erau o mulțime de oameni, iar ușa de la intrare era deschisă, lăsând să se strecoare basul; tremura iarba de zgomot! Am zâmbit și i-am salutat pe cei pe care i-am întâlnit, după care m-am dus la bucătărie să-mi iau ceva de băut.

M-am uitat în frigider, fără să fiu surprinsă că scosese de acolo toată mâncarea, ca să facă loc băuturilor aduse de invitați. Lee și Noah se obișnuiseră să facă asta după ce, acum câteva luni, niște puști crezuseră că ar fi amuzant să lipească pe pereți cu sos felii de șuncă și de friptură de curcan.

Am luat o sticlă cu suc de portocale și am deschis-o la blatul dulapului, un truc pe care îl învășasem de la tatăl lui Lee.

— Bună, Elle!

M-am întors și am văzut un grup de fete care îmi făceau cu mâna. Le-am zâmbit.

— Bună, fetelor!

— Olivia ne-a spus că tu și Lee o să faceți o cabină de săruturi la carnaval, a spus Georgia. E o chestie așa de mișto!

— Mersi!

Am zâmbit.

— De mulți ani, n-a mai făcut nimeni așa ceva, a spus Faith. E o idee super!

— Păi, suntem niște tipi destul de... super.

Au râs.

— În mod sigur o să trec pe la cabina aia, a spus Candice, cu un zâmbet pervers. Am auzit că participă și Jon Fletcher.

— Și Dave Peterson, a adăugat Georgia.

— Participă și Jon? am întrebat.

— Așa zicea Dave, a ridicat Candice din umeri.

Faith a început să râdă.

— E cabina ta, Elle... Ar trebui să știi.

Am zâmbit, intimidată.

— Ei, da...

— Hei, știi pe cine ar trebui să mai convingi? m-a întrebat Olivia. Pe *Flynn*.

O secundă, m-am întrebat despre cine naiba vorbea. Apoi mi-am dat seama că se referea la Noah, normal.

— Nu cred că vrea.

— Păi, l-ai întrebat?

— Nu chiar...

— N-ar putea să o facă măcar așa, ca o favoare pentru frațele lui mai mic? a întrebat Georgia. Joacă pe cartea vinovăției, o să meargă!

— Dar cred că avem deja patru băieți...

— Dar dacă l-ați avea pe *Flynn*, toate fetele *din stat* ar veni la carnavalul vostru, a spus Olivia.

Și ea, la fel ca toate celelalte fete, credea că ar avea o șansă cu *Flynn*. În fine, într-un fel chiar avea, fiind șefa majoretelor, iar Noah, în echipa de fotbal, numai că el nu i-a dat niciodată atenție.

Totuși, într-un fel sau altul, Noah avea o reputație de cuceritor, deși nu-l văzuse nimeni acordând prea multă atenție fetelor. Și mai ciudat era că Noah părea aproape mândru de reputația asta.

— Să știi, dacă ai reuși să-l aduci pe Flynn la cabină, ai deveni legendă! mi-a spus Faith.

— Tu ai iubit, Faith! i-a tăiat-o Georgia, râzând. Nu poți să te duci la cabina de săruturi.

— De ce nu? E pentru o cauză nobilă. De data asta ce e, salvarea delfinilor?

— Cred că asta a fost anul trecut, am râs. Nu, anul ăsta e pentru cercetarea în domeniul cancerului.

— Și mai bine! a exclamat Faith, făcându-ne pe toți să chicotim. Tu întreabă-l!

— Da, întreabă-l! m-a rugat Olivia.

— Doar să-l întrebi! s-a rugat și Candice de mine. Te rog, Elle!

— Păi... nu știu ce să zic...

— Uite-l, uite-l că vine, a spus pe neașteptate Candice, întreprupându-mă.

M-a îmbrâncit ușor.

— Măcar întreabă-l! Dacă spune nu, măcar ai încercat.

— Bine, am oftat eu, resemnată.

M-am dus repede să-l interceptez pe Noah, care voia să-și mai ia o bere.

M-a salutat din cap.

— N-ai vrea să participi și tu la cabina de săruturi pentru Carnavalul Primăverii? Te rog! Nu găsim un al patrulea băiat. E pentru o cauză nobilă. Eu și Lee chiar avem nevoie de tine.

Noah și-a îndreptat umerii și a deschis doza de bere.

— O cabină de săruturi, da?

— Da.

— Super!

— Știu! Sunt o tipă super!

— Mai mișto decât ideea aia a ta cu rațele.

— Ha-ha!

A pufnit în răs, după care a zâmbit în colțul gurii, iar eu am simțit cum inima mi-o lua la goană.

— Și vreți să dau eu săruturi? La cabina voastră?

— E pentru o cauză nobilă, am încercat eu.

— Nu prea cred, Shelly.

— Te rog, Noah! l-am implorat, făcând o privire tristă, de cățel, și accentuându-i numele.

— Ești dispusă să te așezi în genunchi și să mă implori?

— Nu, am spus eu încet, dar toate celelalte fete ar fi dispuse.

Ai accepta?

A răs puțin.

— Tocmai de-asta o să spun nu, scuze!

Am oftat.

— Asta e, nu pot să spun că nu am încercat.

— Stai puțin! Tu vrei să fac asta sau ele? m-a întrebat el, arătând cu capul spre fete.

— Ele.

A dat din cap.

— Atunci, scuze din nou! Chiar nu pot să-mi risc demnitatea. În plus, gândește-te cât de tare m-ar urî băieții, când le-aș fura toate săruturile, a spus el, rânjind.

— Eu aș fi zis mai degrabă ceva gen cât de mult te-ar urî organizația caritabilă fiindcă ai descurajat oamenii să vină la cabina de săruturi.

A zâmbit.

— *Touché.*

— În fine...

Am clătinat din cap.

— Las-o baltă!

M-am întors la grupul majoretelor și am ridicat, spășită, din umeri.

— Îmi pare rău, fetelor! Nu vrea să participe.

— Trebuia să te străduiești mai mult, mi-a spus cu năduf Olivia. Uită-te la mine și învață!

I-a dat sticla cu suc lui Faith, apoi s-a îndreptat spre Noah, care stătea de vorbă cu niște băieți. În rochia ei neagră, extrem de scurtă, Olivia s-a rezemat de brațul lui, numai că nu s-a aruncat pe el, și aveai impresia că i-a intrat ceva în ochi, după cum își flutura genele.

Dar poate eram eu prea critică. Vreau să zic, tehnica asta a ei părea să întoarcă cel puțin câteva capete de băieți.

Inutil să mai spun că și ei i-a zis „nu”; Olivia s-a bosumflat și s-a întors la noi.

— Băiatul ăsta e așa de enervant!

— Și așa de sexy, a spus încet Georgia, sorbindu-și sucul.

— La naiba, da! a consimțit Olivia, râzând.

Toate fetele au început să chicotească și să-l studieze.

— Ție nu ți se pare sexy, Elle?

M-am uitat la Faith, clipind.

— Păi, da. Sigur că e.

— Atunci de ce nu spui nimic de fundul lui mișto?

Am zâmbit ironic.

— Fiindcă e atât de departe de nasul meu, încât n-are rost nici măcar să încerc.

Mi-a aruncat o privire plină de compasiune.

— Ce tot spui?! Ești chiar frumușică! Adică, eu aș fi în stare să omor pe cineva ca să am părul tău.

Am ridicat din umeri și am roșit un pic.

— Mersi, cred. Dar, în fine, pentru mine, e doar fratele mai mare al lui Lee.

— Poate e și asta ceva. Nu se știe niciodată.

Am râs.

— Da, bine. În visurile mele.

Faith a ridicat din umeri, iar Candice a început să vorbească cu ea, așa că m-am scuzat și m-am dus în salon, unde toată lumea dansa. Mi-am terminat sucii din câteva înghițituri, am lăsat sticla jos și m-am alăturat petrecăreților. Atmosfera era molipsitoare; nu toată lumea băuse alcool, dar asta nu împiedica pe nimeni să se simtă bine și chiar să o ia puțin razna.

Nu îmi pusesem în gând să mă îmbăt. Știam că puteam să mă simt bine și fără alcool. Dar nu avem deloc rezistență la băutura, așa că, după două doze de cidru de mere, eram de-a dreptul beată. Timpul zbura, iar eu dansam, râdeam și vorbeam.

Se părea că toată lumea auzise de cabina de săruturi.

Și când mă întrebau dacă o să participe și Flynn, eu le spuneam că o să-l întreb, fiindcă mi se părea mai simplu așa.

Se făcuse aproape unsprezece. Tocmai mă dusesem cu niște băieți, majoritatea din anii terminali, cu Lee, cu Jason și cu Dixie, în camera de jocuri. Făceau concurs de *shot*-uri, aliniați lângă masa de biliard.

— Pot să particip și eu? i-am întreat, intrând zâmbitoare în încăpere..

— Sigur, a spus Dixon și mi-a pus și mie un *shot*.

— Hmm, n-ai băut destul, Elle? m-a întreat Lee, îngrijorat.

— Cui îi pasă? am spus eu, veselă. Trei, doi...

Toată lumea și-a luat *shot*-ul, apoi a trântit paharul pe masă. Dixon le umplea cu votcă iar și iar. După o secundă, am pierdut numărul paharelor. Nici măcar nu-mi plăcea votca, era de-a dreptul grețosă. Îmi ardea gâtul. Dar nu mai observam.

Totul era luminos și neclar, și zgomotos. Am început să râd fără motiv și m-am lăsat pe vine, ca într-o criză de isterie.

— Elle, te-ai făcut praf! a râs Chris și a venit la mine să mă ridice.

Am râs din nou.

— Hai să dansăm! Vreau să dansez! Să danseze cineva cu mine. Chris, dansezi cu mine?

— Dar nu e muzică!

— Și ce dacă?! Hai totuși să dansăm!

Pe urmă, m-am hotărât să mă urc pe masa de biliard. Am izbucnit în râs când am simțit vibrația basului din salon prin tabla mesei.

Am început să-mi mișc șoldurile în ritmul muzicii, cu mâinile pe sus și cu părul fluturând. Am încercat să-l trag sus și pe Lee, dar n-a vrut.

— De ce nu vrei? m-am miorlăit eu.

— Nu dansez! a spus Lee. Hai, Elle, dă-te jos!

Am scos limba la el. A încercat să mă prindă, ca să mă dea jos, dar m-am desprins și am continuat să dansez. Strica toată distracția!

— Vin imediat!

— Unde te duci? l-am întrebat eu.

Nu putea să plece, petrecerea nu se terminase!

— Mă duc să-mi iau ceva de băut. Dixon, vrei ceva?

— Nu, nu, am aici tot ce-mi trebuie, frate, a răspuns el și mi-a făcut cu ochiul, râzând.

I-am trimis o bezea.

Era atât de cald în camera de jocuri, mi-am spus. Oare por-nise cineva căldura? Chiar începeam să transpir. Poate o baie în piscină m-ar răcori...

Brusc, am găsit soluția perfectă.

— Să vină cineva cu mine să sărim în apă! am strigat, entuziasmată, am dus mâna la fermoar și m-am apropiat de marginea mesei, clătinându-mă.

Dintr-odată, am simțit că nu mai aveam nimic sub tălpi și că toată lumea s-a întors cu fundul în sus. Aveam picioarele în aer, capul atârnat în jos și vedeam spatele cuiva.

— Hei! am țipat eu. Lăsa-mă jos! Lăsa-mă jos!

Nu m-a lăsat. Vedeam sub mine scările, în timp ce mă ducea sus. Mi-au transpirat palmele. Țsta nu putea fi Lee. Nu era îmbrăcat în verde – sau era? Poate era?

Nu, eram sigură că nu era îmbrăcat în verde. Avea o cămașă roșie. Nu știam cine era îmbrăcat în verde.

Dar indiferent cine era, era al naibii de puternic, având în vedere că mă zbăteam ca o sălbăticiune.

Până la urmă, am fost aruncată pe ceva moale. O saltea! Asta era.

M-am ridicat în fund și mi-am strâns picioarele sub mine cât am putut.

— Noah Flynn, m-am văitat, când am văzut că se uita la mine muștrător. Mi-ai stricat petrecerea! Mă distram!

— Erai gata să te dezbraci, a ripostat el. Fă o pauză douăzeci de minute!

— Nu! am țipat, îmbufnată. Nu fi nesuferit! Voiam să fac baie în piscină, dezbrăcată.

El a clătinat din cap, zâmbind.

— Oricât ar fi de tentant, mă gândesc că ar fi mai bine să rămâi aici, până te mai trezești puțin.

Am oftat și m-am înfundat în perne. Apoi m-am ridicat iar.

— O să mă lași singură aici?

— Nu. Nu am încredere în tine că o să rămâi în cameră.

— Nu ai încredere în mine? De ce? Sunt prietena lui Lee. Doar mă știi de-o viață! Ar trebui să ai mai multă încredere în mine.

Noah a plecat spre ușă, clătinând din cap, a împins-o, după care a încuiat-o.

Am ridicat o sprânceană, iar el s-a întors și s-a așezat călare pe un scaun, cu fața la mine.

Dar chiar și în starea în care eram, gândul care îmi trecuse prin cap mi se părea ridicol.

— Nu ești beat? l-am întrebat.

— Nu chiar.

— De ce? E petrecerea ta. Fă-ți de cap!

— Cred că ți-ai făcut tu și pentru mine.

— Scuze, am spus eu, făcând puțin bot. Nu am vrut să-ți stric distracția.

Noah a început să râdă.

M-am așezat pe marginea patului și am început să-mi legăn picioarele, sprijinindu-mă în mâini.

— Noah...

— Da.

— Vii la cabina de săruturi, pentru noi?

— Nu.

— Te rog? l-am implorat eu, ținând în fund pe salteaua aceea elastică.

Uau! Era ca o trambulină sau așa ceva! Era ca patul lui Lee.

— Te rog, te rog, te rog frumos de tot!

— Nu!

— De ce nu? m-am văitat eu. Ești așa de rău!

— Nu vreau să vin la cabina de săruturi, pur și simplu.

— Dar de ce?

— Nu vreau.

— Te rog! E pentru... cred că e pentru cancer. Sau poate pentru delfini. Ce cuvânt ciudat e ăsta, delfini, nu? Delfini... del... fini... Cum ar fi un Dell fin.

— Nu vin la cabina de săruturi, indiferent pentru ce e.

M-am ridicat încet de pe pat și m-am aplecat spre el, atât de aproape, încât aproape ne atingeam nasurile.

— Nici măcar pentru mine?

A clătinat din cap, apoi a exclamat:

— Frate, duhnești! Câtă votcă ai băut, Elle?

— Nu știu. Dixon a turnat.

A oftat.

— Indivizii ăia... jur că...

— Ce?

— Nimic.

— Bine, atunci nu-mi spune.

M-am ridicat repede și m-am dat înapoi, nesigură, simțind cum se învârtea totul cu mine. Camera pe care o vedeam era cenușie și neclară pe la margini.

— Cred că mi se face rău.

Noah mă împingea deja în baie și m-a aplecat peste WC exact la timp ca să-mi vărs mațele.

După ce am terminat de vomat și n-am mai avut spasme, m-am trântit pe gresia rece, cu capul sprijinit de cadă. Mi-a dus la buze un pahar cu apă rece și m-a forțat să beau.

— Îmi pare foarte, foarte rău, Noah! m-am văitat eu.

Acum, după ce vomitasem, simțeam că mi-era greață.

— Chiar îmi pare foarte rău. Nu am vrut să-ți stric petrecerea.

— Nu mi-ai stricat petrecerea, Elle, mi-a spus el.

Am dat din cap cu putere, dar m-am oprit, fiindcă simțeam că iar îmi venea rău.

— Ba da. Îmi pare foarte rău!

— E în regulă! a râs el. Liniștește-te!

M-am strâmbat și l-am lovit cu pumnul în piept. *Uau! Ce piept solid! Pun pariu că are și cele șase pătrățele. Poate chiar*

opt, după cum îl știi eu. Sau poate are zece! Or exista și zece? Posibil... Dacă exista așa ceva, Noah avea sigur.

Oprindu-mă din pălăvrăgeala mea mintală, i-am spus:

— Să nu râzi de mine!

El a început să râdă și mai tare, apoi m-a ridicat în picioare. Era să cad, așa că m-a apucat de mijloc, să mă susțină. După ce m-a ajutat să merg spre pat, m-a lăsat să cad pe cuvertură.

— Mă întorc în zece minute să văd...

Deja adormisem.